Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 1 март 2017 година[1]

Съединени дела C-24/16 и C-25/16

Nintendo Co. Ltd
срещу
BigBen Interactive GmbH
BigBen Interactive SA

(Преюдициално запитване, отправено от Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф, Германия)

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Съдебна компетентност и изпълнение на съдебни решения — Регламент (ЕО) № 6/2002 — Закрила на промишлените дизайни на Общността — Регламент (ЕО) № 864/2007 — Приложимо право — Териториален обхват на съдебните решения по допълнителни искания към иск за нарушение — Понятията „други санкции“ и „действия по репродуциране с демонстрационна цел““

1. Настоящото дело пред Съда е повод за него да определи териториалния обхват на съдебно решение, прието от юрисдикция на държава членка срещу двама съответници, установени в две различни държави членки, и отнасящо се до допълнителните искания към иск за нарушение, предявен пред тази юрисдикция.

2. От Съда се иска също така да установи дали понятието „други санкции“ по смисъла на член 89, параграф 1, буква г) от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността[2] включва допълнителните искания към иск за нарушение, каквито са представянето на отчетни документи, присъждането на финансово обезщетение, възстановяването на разноските за адвокат, унищожаването на продуктите на нарушението, изтеглянето им, както и публикуването на съдебното решение. Запитващата юрисдикция иска освен това да се установи, с цел да се определи приложимото за тези искания право, кои критерии трябва да се вземат предвид.

3. Накрая Съдът ще трябва да уточни дали понятието „действия по репродуциране с демонстрационна цел“ по смисъла на член 20, параграф 1, буква в) от този регламент включва използването от трето лице на изображението на продуктите, включващи защитени промишлени дизайни на Общността, за търговия на собствените му продукти.

4. В настоящото заключение ще изложа причините, поради които считам, че член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002 във връзка с член 6, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела[3] трябва да се тълкува в смисъл, че съдебни решения,

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70.

3 ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74 и поправка в ОВ L 10, 2014 г., стр. 32.

постановени от национална юрисдикция в отговор на допълнителни искания към иск за нарушение срещу двама съответници, установени в две различни държави членки, каквито са обезщетението за вреди, унищожаването или изтеглянето на продуктите от нарушението, възстановяването на разноските за адвокат или публикуването на съдебното решение, имат правно действие на цялата територия на Европейския съюз.

5. След това ще обясня защо според мен член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „други санкции“ препраща към искания, каквито са унищожаването на продуктите от нарушението, изтеглянето им и публикуването на съдебното решение. В обхвата на това понятие обаче не попадат исканията за обезщетението за вредата, получаването на финансови отчети на предприятието, както и възстановяването на разноските за адвокат.

6. Ще предложа на Съда също така да се произнесе, че тази разпоредба и член 8, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения[4] трябва да се тълкуват в смисъл, че правото, приложимо за допълнителните искания към иск за нарушение относно унищожаването на продуктите от нарушението, тяхното изтегляне, публикуването на съдебното решение, обезщетението за вредата, получаването на финансови отчети на предприятието, както и относно възстановяването на разноските за адвокат, е това на територията на държавата членка, на която е настъпило или има риск да настъпи събитието, което е в основата на твърдяното нарушение. *В случая събитието*, което е в основата на твърдяното нарушение, е производството на продуктите от нарушението.

7. Накрая ще изложа причините, поради които считам, че член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „действия по репродуциране с демонстрационна цел“ обхваща използването от трето лице на изображението на продуктите, включващи защитени промишлени дизайни на Общността, за търговия на собствените му продукти. Националният съд следва да се увери, че това действие по репродуциране е съвместимо със законните търговски практики, че не вреди неправомерно на обикновената употреба на тези промишлени дизайни и че източникът им е посочен.

I. Правна уредба

A – Регламент № 44/2001

8. Регламент № 44/2001 има за цел да уеднакви правилата за конфликт на юрисдикции по граждански и търговски дела, за да установи съдебната компетентност на всяка държава членка, както и да опрости формалностите с оглед бързо признаване и изпълнение на съдебни решения на държавите членки.

9. Съгласно предвиденото в член 2, параграф 1 от този регламент „[п]ри условията на настоящия регламент, искове срещу лицата, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка“.

10. Съгласно член 6, точка 1 от Регламента „[с]рещу лице с местоживеене в държава членка може, също така, да бъде предявен иск [...] когато то е един от множество ответници, в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях, при условие че исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства“.

4 ОВ L 199, 2007 г., стр. 40, наричан по-нататък „Регламент „Рим II“.

Б – Регламент № 6/2002

11. Регламент № 6/2002 има за цел да осигури еднаква закрила на промишлените дизайни на Общността на територията на Съюза, както и да гарантира упражняването на предоставените от тях права.

12. Съгласно съображение 22 от този регламент „[п]ривеждането на тези права в действие се оставя на националното право. Необходимо е, следователно, да се предвидят някои основни уеднаквени санкции във всички държави членки. [Тези санкции би трябвало да направят възможно преустановяването на правонарушението, независимо от това кой съд е сезиран]“.

13. Съгласно предвиденото в член 1, параграф 3 от Регламента „[п]ромишленият дизайн на Общността има единен характер. Той има еднакво действие в цялата Общност. Той не се регистрира, не се прехвърля, не е предмет на отказ, нито на решение за обявяване на недействителност, нито неговото използване може да бъде забранявано, като това важи за цялата Общност. Този принцип се прилага винаги, с изключение на случаите, когато с настоящия регламент се предвижда друго“.

14. Съгласно член 19, параграф 1 от Регламент № 6/2002:

„Регистрираният промишлен дизайн на Общността дава на своя притежател изключителното право да използва и да забранява на всеки друг използването на промишления дизайн, без негово съгласие. Горепосоченото използване обхваща по-специално, създаването, предлагането, разпространението на пазара, вноса, износа или използването на продукт, в който е включен или към който е приложен промишленият дизайн или складирането на такъв продукт за тези цели“.

15. Член 20, параграф 1 от този регламент въвежда някои ограничения на предоставените от промишления дизайн на Общността права и предвижда:

„ Правата, предоставени от промишления дизайн на Общността, не се упражняват по отношение на:

а) действия, извършвани на частни начала и с нетърговска цел;

б) действия извършвани с експериментална цел;

в) действия по репродуциране с демонстрационна или учебна цел, доколкото тези действия са съвместими със законните търговски практики, не вредят неправомерно на обикновената употреба на промишления дизайн и източникът им е посочен“.

16. По силата на член 79, параграф 1 от този регламент:

„Ако няма други специфични разпоредби, предвидени от настоящия регламент, към съдебни производства, относно промишлените дизайни на Общността и заявки за регистриран промишлен дизайн на Общността, както и производства, свързани с искове на основата на дизайни на Общността или национални промишлени дизайни, ползващи се с кумулативна закрила, се прилагат разпоредбите на Конвенцията относно юрисдикцията и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г.[5] […]“.

5 ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3.

17. В член 82, параграфи 1 и 5 от Регламент № 6/2002 се упоменава:

„1. Ако няма други изрични разпоредби на настоящия регламент, както и разпоредби на [тази конвенция], които се прилагат по силата на член 79, производствата по отношение на дела и искове по член 81, се завеждат пред съдилищата на държавата членка, на територията на която ответникът има местожителство или, ако не е с местожителство в една от държавите членки, в която и да е държава членка, в която той има предприятие.

[…]

5. Производства по отношение на делата и исковете, посочени в член 81, буква а) и буква г)[,] могат да се отнесат до съдилища на държавата членка на територията, на която е извършено нарушението или е възникнала заплаха от нарушение“.

18. В член 83 от този регламент се посочва:

„1. Съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, чиято юрисдикция се основава на член 82, параграфи 1, 2, 3 или 4, е в правото си да постанови съдебно решение за нарушение, извършен[о] или заплашващ[о] да бъде извършен[о] на територията на всяка държава членка.

2. Съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, чиято юрисдикция се основава на член 82, параграф 5, има юрисдикция само по отношение на действия по нарушения, извършени или за които има заплаха да бъдат извършени на територията на държавата членка, където е местоположението на съда“.

19. Член 88, параграф 2 от този регламент е формулиран по следния начин:

„За всички въпроси, които не влизат в приложното поле на настоящия регламент, съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността, прилага своето национално право, включително и международното частно право“.

20. Съгласно член 89, параграф 1 от Регламент № 6/2002:

„1. Когато по иск за нарушение или заплаха за нарушение съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността[,] установи, че ответникът е нарушил или застрашава да наруши промишлен дизайн на Общността, той разпорежда, освен ако има особени причини да действа по друг начин, следните мерки:

а) мярка, забраняваща на ответника да продължи действията по нарушението или заплахата за нарушение;

б) мярка за изземване на продуктите от нарушението;

в) мярка за изземване на материалите и инструментите, основно послужили за създаването или производството на стоки на нарушение, ако техният собственик е знаел за целта на използване на тези материали и инструменти или ако тази цел е била явна при разглежданите обстоятелства;

г) всяка мярка, налагаща други санкции, предвидени от правото, включително от международното частно право, на държавата членка, в която е извършено нарушението или заплахата за нарушение“.

B – Регламент „Рим II“

21. Регламент „Рим II“ има за цел да допринесе за съвместимостта на приложимите в държавите членки норми относно стълкновението на закони и на юрисдикция във връзка с извъндоговорните задължения по граждански и търговски дела, вследствие на нарушение на право. Този регламент се прилага именно в случай на нарушение на права върху обекти на интелектуална собственост.

22. Съгласно предвиденото в член 8, параграфи 1 и 2 от Регламента:

„1. Правото, приложимо към извъндоговорни задължения, произтичащи от нарушаване на права върху обекти на интелектуална собственост, е правото на държавата, в която се търси закрилата на тези права.

2. В случай на извъндоговорни отношения, произтичащи от нарушаване на единното общностно право върху обекти на интелектуална собственост, приложимото право за всеки неуреден от съответен акт на Общността въпрос е правото на държавата, в която е извършено нарушението“.

II. Изложение на фактите

23. Nintendo Co. Ltd, японско предприятие, разпространяващо конзолата за видеоигри Wii[6], притежава няколко промишлени дизайна на Общността, отнасящи се до допълнителни артикули като Nunchuks, Balance Boards и дистанционни управления.

24. BigBen Interactive SA (наричано по-нататък „BigBen Франция“), станало европейски лидер в проектирането и разпространението на допълнителни артикули за видеоигри за смартфони и таблети, притежава няколко дъщерни дружества в Европа в различни държави членки. Това предприятие произвежда същите допълнителни артикули като посочените по-горе, съвместими с конзолата за видеоигри Wii, които доставя на различни купувачи в Белгия, Франция, Люксембург и на германското си дъщерно дружество, BigBen Interactive GmbH (наричано по-нататък „BigBen Германия“), обхващащо германския и австрийския пазар.

25. Nintendo счита, че така пуснатите на европейския пазар продукти нарушават регистрираните от него промишлени дизайни на Общността. Затова то иска от Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф, Германия) да разпореди спиране на производството на считаните за спорни продукти, на техния внос и износ, както и да забрани представянето, дори използването на изображението на продуктите, включващи защитените промишлени дизайни. С допълнителните си искания Nintendo претендира представянето на отчетни документи на BigBen Франция и BigBen Германия, финансово обезщетение, възстановяване на разноските за адвокат, публикуване на съдебното решение, както и унищожаване и изтегляне на всички продукти, предмет на спора.

26. В първоинстанционното производство Landgericht Düsseldorf (Областен съд Дюселдорф, Германия) признава в постановените от него определения, че BigBen Франция и BigBen Германия са нарушили регистрираните от Nintendo промишлени дизайни на Общността, поради което ги осъжда да преустановят тяхното използване. Този съд обаче не осъжда използването в интернет сайтове на изображенията на продуктите, съответстващи на тези промишлени дизайни.

6 „Wii“ е регистрирана от Nintendo марка на Европейския съюз.

III. Преюдициалните въпроси

27. Тъй като Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф) има съмнения относно тълкуването, което следва да се даде на правото на Съюза, решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли в рамките на производство за уреждане на права по промишлен дизайн на Общността съдът на дадена държава членка, чиято компетентност по отношение на установен в друга държава членка ответник се основава единствено на член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002 във връзка с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, на основание, че същият е снабдявал установен в тази държава членка ответник с потенциално нарушаващи защитени права стоки, да постанови спрямо първия ответник мерки, които са с действие на територията на Съюза и надхвърлят отношенията по доставки, от които произтича компетентността на този съд?

2) Следва ли Регламент № 6/2002, по-специално член 20, параграф 1, буква в), да се тълкува в смисъл, че трето лице може да репродуцира за търговски цели промишлен дизайн на Общността, когато иска да разпространява допълнителни артикули към съответстващи на промишления дизайн на Общността стоки на притежателя? Ако отговорът е утвърдителен, какви са приложимите критерии за това?

3) Как се определя държавата, „в която е извършено нарушението“, по смисъла на разпоредбата на член 8, параграф 2 от Регламент „Рим II“ в хипотезите, в които нарушителят:

   а) предлага стоки, нарушаващи промишлени дизайни на Общността, чрез интернет страница и тази интернет страница е насочена включително към държави членки, различни от държавата членка, в която нарушителят е установен;

   б) транспортира стоки, нарушаващи промишлени дизайни на Общността, в държава членка, различна от тази, в която е установен?

   Следва ли член 15, букви а) и ж) от посочения регламент да се тълкуват в смисъл, че така определеното приложимо право се прилага и спрямо действия на други участващи лица?“.

IV. Моят анализ

А – По първия преюдициален въпрос

28. С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002 във връзка с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че съдебни решения, постановени от национална юрисдикция в отговор на идентични допълнителни искания към иск за нарушение, каквито са обезщетението за вреди, унищожаването или изтеглянето на продуктите от нарушението, възстановяването на разноските за адвокат или публикуването на съдебното решение, срещу двама съответници, установени в различни държави членки, имат правно действие на цялата територия на Съюза.

29. В самото начало следва да се отбележи, че компетентността на германската юрисдикция по делото в главното производство не е оспорена от нито една страна по спора. Освен това по този въпрос запитващата юрисдикция изрично иска от Съда да не се произнася по компетентността ѝ за постановяване на определенията в отговор на допълнителните искания

срещу съответниците[7]. Затова не ми се струва, че ще е от полза да се произнасям както по компетентността на запитващата юрисдикция, така и по наличието на връзка между допълнителните искания, отправени от ищеца към съответниците. Във всеки случай тази юрисдикция следва да прецени риска от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства, по смисъла на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001[8].

30. Запитващата юрисдикция следователно иска да се установи обхватът на определенията, които ще трябва да постанови, и по-конкретно дали мерките, предприети в приложение на забраната на нарушението, тоест допълнителните искания към главните искания, имат действие на цялата територия на Съюза.

31. Следва да се отбележи, че териториалният обхват на забраната за продължаване на действията, нарушаващи или създаващи опасност от нарушаване на правата върху марка на Европейския съюз, по смисъла на член 98, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 40/94[9], се определя както от териториалната компетентност на съда за марките на Общността, който постановява тази забрана, така и от териториалния обхват съгласно този регламент на изключителното право на притежателя на марката на Европейския съюз, което е или има опасност да бъде нарушено[10]. Така в областта на марката на Европейския съюз Съдът вече е приел, че забрана за продължаване на действията, нарушаващи или създаващи опасност от нарушаване на правата върху марки, трябва да има действие на цялата територия на Съюза[11].

32. Освен това, както припомня Съдът — отново по дело относно марката на Европейския съюз — забраната за продължаване на действията по нарушение, както и произтичащите от нея допълнителни задължения, трябва да се разглеждат като едно цяло, така че без наличието на принудителни мерки, които съдилищата трябва да приемат, за да осигурят спазването на решението за забрана на нарушението, прието от сезирания съд, подобна забрана би била лишена от какъвто и да е възпиращ ефект[12]. Поради това би било необосновано главните и допълнителните искания да се третират по различен начин.

33. В случая не виждам никаква причина по отношение на закрилата на промишлените дизайни на Общността да не се приложи цитираната по-горе съдебна практика. Всъщност ще припомня, че както марката на Европейския съюз, промишленият дизайн на Общността е с единен характер, ползва се с еднаква закрила, също както предоставените му изключителни права, и има еднакво действие на цялата територия на Съюза, като по този начин допринася за изпълнение на целите, така както са определени в Договорите[13].

34. Освен това еднаквата закрила на цялата територия на Съюза на промишлените дизайни на Общността срещу действия по нарушение би се осуетила, ако мерките, предприети за конкретното осъществяване на тази закрила, бяха лишени от ефект на цялата тази територия и се ограничаваха до територията, на която се намира приелата ги юрисдикция[14]. Притежателите на промишлените дизайни на Общността биха били принудени да предявят съдебен иск пред компетентния съд на всяка държава членка, което не само би породило риска от постановяване на нееднакви съдебни решения, но освен това би представлявало немаловажен разход за правните субекти.

7 Вж. точка 8 от преюдициалното запитване по дело C-24/16 на езика на производството.

8 Вж. решения от 1 декември 2011 г., Painer (C-145/10, EU:C:2011:798, т. 83) и от 12 юли 2012 г., Solvay (C-616/10, EU:C:2012:445, т. 23).

9 Регламент на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

10 Вж. решение от 12 април 2011 г., DHL Express France (C-235/09, EU:C:2011:238, т. 33, наричано по-нататък „решение DHL Express France“).

11 Вж. решение DHL Express France (т. 44).

12 Вж. решения от 14 декември 2006 г., Nokia (C-316/05, EU:C:2006:789, т. 60) и DHL Express France (т. 57).

13 Вж. съображение 1 от Регламент № 6/2002.

14 В този смисъл вж. DHL Express France (т. 54).

35. Това решение освен това е в пълно съответствие с една от целите за създаване на пространство на свобода, сигурност и правосъдие, а именно улесняването на достъпа до правосъдие чрез принципа на взаимното признаване на съдебните решения [15].

36. В това отношение ще припомня, че колкото до признаването и изпълнението на решенията на съдилищата, в съответствие с разпоредбите на глава III от Регламент № 44/2001 и за да произведе решението за забрана действие на територията на всички държави — членки на Съюза, всяка държава членка трябва да признае и осигури изпълнението на тези решения съгласно правилата, предвидени във вътрешното ѝ право [16].

37. Ако се случи така, че някои мерки, принудителни или не, приети от национална юрисдикция на държава членка, не са предвидени в националното право на друга държава членка, последната, с цел изпълнението на решението на първата държава членка, трябва да прибегне до релевантните разпоредби на своето национално право, които могат да гарантират по еквивалентен начин спазването на тази забрана. Всъщност националният законодател е този, който следва да приеме мерките, подходящи да се гарантира упражняването на предоставените от промишлените дизайни на Общността права [17].

38. Поради това с оглед на изложеното по-горе считам, че член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002 във връзка с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че съдебни решения, постановени от национална юрисдикция в отговор на допълнителните искания към иск за нарушение срещу двама съответници, установени в две различни държави членки, каквито са обезщетението за вреди, унищожаването или изтеглянето на продуктите от нарушението, възстановяването на разноските за адвокат или публикуването на съдебното решение, имат правно действие на цялата територия на Съюза.

Б – По третия преюдициален въпрос

39. С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска да получи разяснения относно приложимия закон за отправените от ищеца допълнителни искания. Макар тази юрисдикция да изхожда от предположението, че за тези искания е приложим Регламент „Рим II“, считам, че все пак следва преди това да се разгледа естеството на исканията, за да може след това да се определи приложимото за тях право. Този въпрос впрочем е повдигнат в съдебното заседание, по-специално в поставените от съдията докладчик въпроси. В отговорите, които дават в съдебното заседание, страните по спора в главното производство изглежда считат, че по отношение на тези искания се прилага член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 и че той препраща към Регламент „Рим II.

40. Поради това предлагам поставеният от запитващата юрисдикция въпрос да се преформулира по следния начин. С третия си преюдициален въпрос тази юрисдикция по същество иска да се установи дали член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „други санкции“ препраща към искания, каквито са представянето на отчетни документи, присъждането на финансово обезщетение, възстановяването на разноските за адвокат, унищожаването на продуктите от нарушението, изтеглянето им, както и публикуването на съдебното решение, така че приложимото за тези искания право да е това на държавата членка, в която е извършено нарушението или заплахата за нарушение. При утвърдителен отговор на този въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи какви са критериите, които следва да се вземат предвид за определянето на мястото на извършване на нарушението или заплахата за нарушение.

15 Вж. член 67, параграф 4 ДФЕС.

16 Вж. решение от 16 юли 2015 г., Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, т. 40).

17 Вж. съображение 22 от Регламент № 6/2002.

41. Въпросът дали тези мерки могат да *се квалифицират като „други санкции“ по смисъла на посочената разпоредба, е от първостепенно значение, доколкото, ако това не е така, отправените от ищеца допълнителни искания ще се уреждат от други правила за приложимото право. Всъщност, макар в член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 да е указано, че по отношение на другите санкции се прилага* правото, включително международното частно право, на държавата членка, в която е извършено нарушението или заплахата за нарушение, *член 88, параграф 2 от този регламент от своя страна предвижда, че „[з]*а всички въпроси, които не влизат в приложното поле на [*този] регламент*, съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността, прилага своето национално право, включително и международното частно право“.

42. Поради това следва да се уточни *понятието „други санкции“ по смисъла на член 89, параграф 1, буква г) от този регламент, за да може след това да се определи кое е правото, приложимо за отправените от ищеца допълнителни искания.*

1. По понятието „други санкции“

43. В *Регламент № 6/2002 не е дадено никакво определение или уточнение на понятието „други санкции“. Член 89, параграф 1 от Регламента се ограничава до предвиждането на санкции, които могат да се квалифицират като хармонизирани, доколкото държавите членки имат задължението да ги предвидят във вътрешния си правен ред. Същото важи и за мярка, с която на ответника се забранява да* продължава действията по нарушението или заплахата за нарушение *или се разпорежда* изземване на *продуктите от нарушението или на* материалите и инструментите, основно послужили за създаването или производството на стоки на нарушение. *От съображение 22 от Регламента ясно личи, че целта на тези мерки е* да се създаде възможност правонарушението да бъде преустановено, независимо от това кой съд е сезиран [18].

44. Поради това ми се струва, че *„другите санкции“ трябва да придобият по-широк смисъл и да не включват само санкциите*, които правят възможно преустановяването на правонарушенията. *Всъщност според мен санкцията не е предназначена единствено да сложи край на нарушението, а има за цел и да осигури ефективното спазване и изпълнение на дадено право, в случая това на притежателя на промишления дизайн на Общността. Подходящите мерки за осигуряване на това ефективно спазване и изпълнение могат например да се състоят в* периодична имуществена санкция *или пък в конфискация на всички или на част от приходите, получени чрез нарушението.*

45. Що се отнася до отправените от ищеца допълнителни искания, *установявам, че естеството на някои от тях вече е определено от Съда. Така искането за унищожаване на продуктите от нарушението* е част от „другите санкции“ в съответствие с член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 [19].

46. *По отношение на искането за обезщетението за вреди, като се отклонява от анализа на генералния адвокат Wathelet, Съдът посочва, че* то не представлява санкция по смисъла на тази разпоредба. Въз основа на това Съдът заключава, че съгласно член 88, параграф 2 от този регламент приложимото за това искане право е националното право, включително международното частно право, на произнасящия се по промишлените дизайни на Общността съд, който е сезиран с делото [20].

18 В това отношение вж. заключението на генералния адвокат Wathelet по дело H. Gautzsch Großhandel (C-479/12, EU:C:2013:537), чието становище споделям напълно.

19 Вж. решение от 13 февруари 2014 г., H. Gautzsch Großhandel (C-479/12, EU:C:2014:75, т. 52, наричано по-нататък „решение H. Gautzsch Großhandel“).

20 Вж. решение H. Gautzsch Großhandel (т. 53).

47. Колкото до искането за получаване на финансови отчети, макар на Съда да не се е налагало точно да се произнася дали то е част от „другите санкции“ по смисъла на член 89, параграф 1, буква г) от този регламент, установявам, че съгласно приетото от него в решение H. Gautzsch Großhandel получаването на информация за дейностите на предприятие не представлява „друга санкция“ по смисъла на тази разпоредба[21]. Според мен информацията за дейностите на предприятие, която впрочем има икономическо предназначение, включва и информацията за финансовите документи на това предприятие. Ето защо ми се струва, че е логично да се приеме, че правото, приложимо за искане, имащо за цел получаването на финансовите отчети на предприятие, е, в съответствие с цитираната по-горе съдебна практика и член 88, параграф 2 от Регламент № 6/2002, националното право, включително международното частно право, на произнасящия се по промишлените дизайни на Общността съд, който е сезиран с делото.

48. По отношение на искането за изтегляне на продуктите, то изглежда се доближава до искане за тяхното изземване, искане, изрично предвидено в член 89, параграф 1, буква б) от Регламента. Изтеглянето на продуктите може да бъде определено като мярка, чиято цел е да възпрепятства след разпространението консумацията или използването на продукт от потребителя и/или да го информира за опасността, на която евентуално е изложен, ако вече е консумирал продукта[22], докато изземването на продуктите е мярка, възпрепятстваща търговията на стока. Макар двете мерки да не се намират на едно и също равнище на икономическото обращение, също така е вярно, че те са със задължителна сила, като и двете имат за цел да гарантират ефективното спазване и изпълнение на правото върху интелектуалната собственост, на което се прави позоваване, като осигурят нито един или малко продукти от нарушението да продължат да са в обращение на икономическия пазар. Затова считам, че искането за изтегляне на продукти трябва да се счита за една от „другите санкции“, предвидени в член 89, параграф 1, буква г) от този регламент.

49. Що се отнася до искането за публикуване на съдебното решение, *искане, което освен това редовно се отправя при този вид спорове, считам, че то също представлява санкция по смисъла на тази разпоредба. Всъщност става въпрос за принудителна мярка, задължаваща нарушителя да публикува на свои разноски съдебното решение в интернет или във вестниците, за да се прекрати употребата в нарушение*.

50. Накрая, колкото до искането за възстановяване на разноските за адвокат, то се отнася до разноските, направени в рамките на производство, и не може да се счита за една от „другите санкции“ по смисъла на въпросната разпоредба.

51. Затова смятам, че член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „други санкции“ препраща към искания, каквито са унищожаването на продуктите от нарушението, тяхното изтегляне, както и публикуването на съдебното решение. В обхвата на въпросното понятие обаче не попадат исканията за обезщетение за вредата, за получаване на финансови отчети на предприятието, както и за възстановяване на разноските за адвокат.

52. След като уточних понятието „други санкции“ по смисъла на член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002, сега следва да определя правото, приложимо за отделните допълнителни искания, отправени от Nintendo в главното производство.

21 Вж. решение H. Gautzsch Großhandel (т. 53).

22 Вж. интернет сайта на Direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes (Генерална дирекция по въпросите на конкуренцията, потреблението и борбата с измамите, Франция) на следния адрес: http://www.economie.gouv.fr/dgccrf/securite/rappels-produits.

2. По приложимото за допълнителните искания право

53. Регламент „Рим II“ относно приложимото право предвижда в член 8, параграф 2, че „[в] случай на извъндоговорни отношения, произтичащи от нарушаване на единното общностно право върху обекти на интелектуална собственост, приложимото право за всеки неуреден от съответен акт на Общността въпрос е правото на държавата, в която е извършено нарушението“. Един прочит a contrario на тази разпоредба ясно сочи, че когато „въпросът“ се урежда от конкретен акт на Общността, този акт при необходимост определя приложимото право. Така в случая на първо място следва да се вземе предвид Регламент № 6/2002, за да се определи правото, приложимо за отправените от Nintendo допълнителни искания.

54. В това отношение самият член 88 от Регламента, озаглавен „Приложимо право“, препраща към конкретните разпоредби от същия регламент, тъй като в параграф 1 от тази разпоредба се посочва, че „[с]ъдилищата, произнасящи се по промишлените дизайни на Общността, прилагат разпоредбите на настоящия регламент“. По отношение на допълнителните искания на Nintendo обаче установих, че някои трябва да бъдат квалифицирани като „други санкции“ по смисъла на член 89, параграф 1, буква г) от Регламента, а други попадат в обхвата на член 88, параграф 2 от него.

55. Колкото до исканията, попадащи в обхвата на член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002, понятието „държавата членка, в която е извършено нарушението или заплахата за нарушение“, доколкото ми е известно, никога не е било тълкувано от Съда в рамите на спор относно промишлени дизайни на Общността. Съдът обаче е имал повод да уточни същото понятие в рамките на спорове относно марката на Европейския съюз и във връзка със съдебната компетентност [23].

56. Подобно на Комисията считам, че тази съдебна практика трябва да се приложи по настоящото дело. Всъщност в решение Coty Germany Съдът приема, че понятието „територия [на държавата членка, на която] е било извършено нарушение“, по смисъла на член 93, параграф 5 от Регламент № 40/94 е самостоятелно понятие от правото на Съюза [24]. Почти идентичната употреба [25] на същата формулировка в член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 обаче, както и фактът, че този регламент урежда обхвата на закрилата на право върху интелектуалната собственост, и фактът, че както при марката на Европейския съюз тази закрила е с единен характер и произвежда действие на цялата територия на Съюза, са в подкрепа на тълкуване на понятието, съдържащо се в Регламент № 6/2002, идентично на тълкуването на понятието в Регламент № 40/94.

57. В това отношение в решение Coty Germany Съдът е приел, че „от понятието „територия [на държавата членка, на която] е било извършено нарушение“ е видно […], че тази връзка е свързана с активното поведение на извършителя на нарушението. Следователно предвидената в тази разпоредба връзка се отнася до територията на държавата членка, на която е настъпило или има риск да настъпи събитието, което е в основата на твърдяното нарушение, а не територията на държавата членка, на която настъпват последиците от посоченото нарушение“ [26].

23 Вж. решение от 5 юни 2014 г., Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318, наричано по-нататък „решение Coty Germany“).

24 Вж. точка 31 от решение Coty Germany.

25 В член 93, параграф 5 от Регламент № 40/94 е използвана формулировката „държавата членка, на чиято територия“, докато в член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 се използва формулировката „държавата членка, в която“. В текста на тези регламенти на немски език съдържанието на тези пасажи даже е идентично, тъй като и в двете разпоредби е използван изразът „Mitgliedstaats […], in dem“.

26 Точка 34 от решение Coty Germany.

58. Така мястото на активното поведение на извършителя е това, което трябва да се вземе предвид за определянето на правото, приложимо за допълнителните искания, отправени от Nintendo и попадащи в приложното поле на Регламент № 6/2002. В случая би могло да възникне затруднение по отношение на определянето на това активно поведение, доколкото от действията по нарушение са засегнати няколко държави членки. Все пак считам, че събитието, което е в основата на това нарушение, е единствено и в случая е настъпило на територията само на една държава членка, а именно във Франция. Всъщност ще припомня, че разглежданите по това дело продукти са произведени във Франция. Очевидно е, че без производството им действието по нарушение просто нямаше да съществува и продуктите никога нямаше да бъдат продадени на пазарите на отделните държави членки.

59. Поради това считам, че по отношение на отправените от Nintendo допълнителни искания, попадащи в приложното поле на член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002, е приложимо френското право.

60. Що се отнася до другите допълнителни искания, попадащи в обхвата на член 88, параграф 2 от този регламент, следва да се припомни, че той препраща към националното право, включително международното частно право, на съда по промишлените дизайни на Общността, който е сезиран с делото. Както обаче отбелязват страните в спора в главното производство, в областта на извъндоговорните задължения, произтичащи от нарушаване на единното общностно право върху обекти на интелектуална собственост, международното частно право е уеднаквено от член 8, параграф 2 от Регламент „Рим II“. Ето защо според мен именно тази разпоредба следва да се приложи по отношение на тези искания.

61. Въпросната разпоредба предвижда, че приложимото право е това „на държавата, в която е извършено нарушението [на единното общностно право върху обекти на интелектуална собственост]“. Това понятие все още не е било предмет на тълкуване от Съда. Според мен то не би трябвало да получи определение, различно от понятието, използвано в член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002.

62. Всъщност, макар да е вярно, че чрез член 88, параграф 2 и член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 прилагането на различни правни уредби за един и същ спор е било предвидено от законодателя на Съюза, считам, че приемането след този регламент на Регламент „Рим II“, който уеднаквява международното частно право в тази област, укрепва още малко правната сигурност при такъв вид спорове, поради което и предвидимостта на приложимото право. Това впрочем е една от посочените в последния регламент цели [27].

63. Освен това поради очевидни причини, свързани с предвидимостта на закона, в самия Регламент „Рим II“ се установява единствената връзка с държавата, в която е настъпила пряката вреда, при това независимо от държавата или държавите, в които биха могли да настъпят непреките последици [28].

64. Следователно, да се тълкува понятието „държавата, в която е извършено нарушението [на единното общностно право върху обекти на интелектуална собственост]“, съдържащо се в член 8, параграф 2 от Регламент „Рим II“, по начин, различен от възприетото тълкуване на понятието „държавата членка, в която е извършено нарушението или заплахата за нарушение“, съдържащо се в член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002, би противоречало на принципа на правната сигурност при спорове, където честотата на сложността и на многобройността на местата, на които могат да възникнат последици от вредата, свързана с действието по нарушение, изисква именно повече правна сигурност.

27 Вж. съображение 6 от него.

28 Вж. съображения 16 и 17, както и член 4, параграф 1 от този регламент.

65. Поради това смятам, че съдържащото се в член 8, параграф 2 от Регламент „Рим II“ понятие трябва да получи същото значение като на понятието в член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002.

66. Така с оглед на всички изложени по-горе съображения считам, че член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 и член 8, параграф 2 от Регламент „Рим II“ трябва да се тълкуват в смисъл, че правото, приложимо за допълнителните искания към иск за нарушение относно унищожаването на продуктите от нарушението, тяхното изтегляне, публикуването на съдебното решение, обезщетението за вредата, получаването на финансови отчети на предприятието, както и относно възстановяването на разноските за адвокат, е правото на територията на държавата членка, на която е настъпило или има риск да настъпи събитието, което е в основата на твърдяното нарушение.

67. В случая събитието, което е в основата на твърдяното нарушение, е производството на продуктите от нарушението.

B – По втория преюдициален въпрос

68. С втория си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „действия по репродуциране с демонстрационна цел“ обхваща използването от трето лице на изображението на продуктите, включващи защитени промишлени дизайни на Общността, за търговия на собствените му продукти.

69. В самото начало ще припомня, че изключителните права, предоставяни на промишлен дизайн на Общността, позволяват на неговия притежател да забранява на всеки друг използването на този промишлен дизайн, каквото е създаването или предлагането на пазара на продукт, в който е включен промишленият дизайн [29]. *Като изключение обаче тези права могат да бъдат ограничавани. Така член 20, параграф 1, буква в) от Регламента предвижда по-специално, че* правата, предоставени от промишления дизайн на Общността, не се упражняват по отношение на *действия по репродуциране с демонстрационна цел*.

70. В настоящия случай единият от двамата съответници, а именно BigBen Франция, използва изображението на продуктите, включващи регистрирания от Nintendo промишлен дизайн на Общността, с цел реклама за търговията на собствените си продукти, представляващи допълнителни артикули, които могат да служат за използването на въпросните продукти на Nintendo.

71. Член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 поставя действията, които могат да се считат за действия по репродуциране с демонстрационна цел, в зависимост от няколко условия, а именно посочените действия да са съвместими със законните търговски практики, да е посочен източникът и да не се вреди неправомерно на обикновената употреба на промишления дизайн.

72. Ето защо, на първо място, следва да се определи дали използването от трето лице на изображението на продуктите, включващи защитени промишлени дизайни на Общността, за търговията на собствените му продукти може по своето естество да представлява *действие по репродуциране и дали целта му е демонстрационна*.

29 Вж. член 19, параграф 1 от този регламент.

73. Както отбелязват Dominique Kaesmacher и Théodora Stamos, „[това] понятие трябва да се тълкува по възможно най-широкия начин. То включва главно всяка форма на репродуциране, по какъвто и да е начин и под всякаква форма, пряка или косвена (от разстояние), пълна или частична, временна или постоянна, на носител от същия вид или на друг вид носител“ [30]. Няма съмнение, че разглежданото в спора в главното производство действие е действие по репродуциране, тъй като се състои в публикуването на изображения на продуктите, включващи регистрираните от Nintendo промишлени дизайни, върху опаковките и на интернет сайта на BigBen Франция.

74. Колкото до целта на това действие, думата *illustration* („демонстрационна“), *използвана във френския текст на Регламент № 6/2002, не е същата като използваната в английския текст* — citation. В случай на несъответствия между текстовете на различни езици на текст на Съюза обаче съответната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от която тя е част [31].

75. Според мен с оглед на общата структура на този регламент не би трябвало понятието „демонстрационна“ да се тълкува твърде строго. Чрез закрилата, която предоставя на промишлените дизайни на Общността, то всъщност има за цел да насърчи иновацията и така да направи Съюза по-конкурентоспособен [32]. Да се попречи на предприятие, създаващо нови продукти, чиято цел е да са съвместими със съществуващите — чийто промишлен дизайн е притежаван от друго предприятие — несъмнено би могло да възпрепятства иновацията.

76. Подобно на правото *относно марките, целта за ефективна закрила на промишлените дизайни на Общността следователно трябва да бъде балансирана с интересите на третите лица, търгуващи с допълнителни артикули към продуктите, включващи закриляни промишлени дизайни на Общността, по-специално от гледна точка на нуждите на вътрешния пазар* [33], *каквито са свободното движение на стоки* [34] *и свободната конкуренция, както и насърчаването на иновациите*.

77. Освен това ми се струва, че целта, търсена с репродуцирането с демонстрационна цел на регистриран промишлен дизайн на Общността [35], просто е да се обясни начинът на използване на другия продукт, предназначен за употреба като допълнителен артикул към първия продукт.

78. Следователно използването от *трето лице на* изображението на продуктите, включващи закриляни промишлени дизайни на Общността, за търговията на собствените му продукти, е действие с демонстрационен характер.

79. На второ място, що се отнася до условията, които следва да бъдат изпълнени, за да бъде разрешено на трето лице да извърши такова действие, най-напред ми се струва, че посочването на източника е трудно да се оспори. Всъщност посочването трябва да определи търговския произход на регистрирания промишлен дизайн, тоест кръгът от осведомени потребители трябва да разбере само с един поглед с коя марка или предприятие се свързва продаваният от третото лице продукт.

30 Вж. *Kaesmacher*, D. et *Stamos*, T. Brevets, marques, droits d'auteurs…: mode d'emploi. Librairie générale de droit et de jurisprudence, Paris, 2009, p. 265.

31 Вж. решение от 4 септември 2014 г., Vnuk (C-162/13, EU:C:2014:2146, т. 46).

32 Вж. съображение 7 от този регламент.

33 Вж. съображение 8 от Регламент № 6/2002.

34 Вж. решение от 17 март 2005 г., Gillette Company и Gillette Group Finland (C-228/03, EU:C:2005:177, т. 29).

35 Определението на думата illustration в Larousse е следното: „[д]ействие по пояснява чрез примери на абстрактно проявление, нещо, което има смисъл на прилагане, проверяване, онагледяване“.

80. Освен това считам, че вниманието трябва да бъде насочено към посочването на произхода на промишления дизайн на Общността. В контекста на продажбата чрез интернет сайт Съдът е имал повод да уточни, по отношение на марката на Европейския съюз, че е било налице засягане на функцията за указване на произход на марката, когато съобщението, показващо се след въвеждане на ключовата дума, не позволява или позволява единствено трудно на относително осведомен и в разумни граници наблюдателен интернет потребител да разбере дали посочените в съобщението стоки или услуги са с произход от притежателя на марката или от икономически свързано с него предприятие, или пък са с произход от трето лице [36].

81. С оглед на контекста и на целта на Регламент № 6/2002 ми се струва уместно този анализ да се приложи към посочването на източника за репродуциране на промишлени дизайни на Общността. В случая националният съд е този, който следва да определи дали означението „за Wii“ върху опаковките и рекламите чрез интернет сайт за продуктите на BigBen Франция изпълнява това условие.

82. По-нататък, колкото до условието за съвместимост на действието по репродуциране със законните търговски практики, от член 5 от Директива 2005/29/ЕО [37] е видно, че една търговска практика е нелоялна, ако, от една страна, противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа и ако, от друга страна, съществено изопачава или е възможно да изопачи съществено икономическото поведение по отношение на продукта на средния потребител, до когото достига или за когото е предназначена стоката. В това отношение Съдът вече е приел, че упоменаването на номерата на изделията на производителя на фотокопирни машини и на резервните им части в каталозите на конкурентен доставчик не му е позволявало да се възползва неоснователно от известността на марката на конкурента, тъй като в случая кръгът от потребители не е свързвал доброто име на марката с продуктите на конкурента [38]. Ето защо според мен националният съд ще трябва да установи дали репродуцирането на изображението на продукт Nintendo, какъвто е дистанционно управление за конзола за видеоигри, с цел търгуването на допълнителен артикул към това дистанционно управление, не води нито до объркване, нито до заблуда на потребителя.

83. Накрая, що се отнася до условието за липсата на вреда за обикновената употреба на промишления дизайн на Общността, смятам, че притежателят на този промишлен дизайн на Общността следва евентуално да представи доказателство за такава вреда, а националният съд — да разгледа това доказателство.

84. С оглед на всички тези съображения считам, че член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „действия по репродуциране с демонстрационна цел“ включва използването от трето лице на изображението на продуктите, включващи защитени промишлени дизайни на Общността, за търговията на собствените му продукти. Националният съд следва да се увери, че това действие по репродуциране е съвместимо със законните търговски практики, че не вреди неправомерно на обикновената употреба на тези промишлени дизайни и че източникът му е посочен.

36 Вж. решение от 23 март 2010 г., Google France и Google (C-236/08—C-238/08, EU:C:2010:159, т. 84).

37 Директива на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 149, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260).

38 Вж. решение от 25 октомври 2001 г., Toshiba Europe (C-112/99, EU:C:2001:566, т. 58).

V. Заключение

85. С оглед на всички изложени по-горе съображения предлагам на поставените от Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф, Германия) въпроси да се отговори по следния начин:

„1) Член 79, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността във връзка с член 6, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че съдебни решения, постановени от национална юрисдикция в отговор на допълнителни искания към иск за нарушение срещу двама съответници, установени в две различни държави членки, каквито са обезщетението за вреди, унищожаването или изтеглянето на продуктите от нарушението, възстановяването на разноските за адвокат или публикуването на съдебното решение, имат правно действие на цялата територия на Европейския съюз.

2) Член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „други санкции“ препраща към искания, каквито са унищожаването на продуктите от нарушението, тяхното изтегляне, както и публикуването на съдебното решение. В обхвата на това понятие обаче не попадат исканията за обезщетение за вредата, за получаване на финансови отчети на предприятието, както и за възстановяване на разноските за адвокат.

3) Член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 и член 8, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения трябва да се тълкуват в смисъл, че правото, приложимо за допълнителни искания към иск за нарушение за унищожаването на продуктите от нарушението, тяхното изтегляне, публикуването на съдебното решение, обезщетението за вредата, получаването на финансови отчети на предприятието, както и относно възстановяването на разноските за адвокат, е това на територията на държавата членка, на която е настъпило или има риск да настъпи събитието, което е в основата на твърдяното нарушение. В случая събитието, което е в основата на твърдяното нарушение, е производството на продуктите от нарушението.

4) Член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 *трябва да се тълкува в смисъл, че понятието* „действия по репродуциране с демонстрационна цел“ включва използването от трето лице на изображението на продуктите, включващи защитени промишлени дизайни на Общността, за търговията на собствените му продукти. Националният съд следва да се увери, че това действие по репродуциране е съвместимо със законните търговски практики, че не вреди неправомерно на обикновената употреба на тези промишлени дизайни и че източникът е посочен“.